

cia i concomitància liberal la defensa de la salut.

La cultura, la ciència, l'higiene han d'ésser imposades com una coactiva disciplina externa, continuant per medi de la llei aplicada al poble la mateixa norma educativa a les nostres escoles.

Aquí, on deuria haver-hi tant rigor en l'aplicació de les lleis que limiten l'exercici de la Medicina, hi ha hagut una tolerància tan excessiva, que trobem establerta, seguint un criteri de llibertinatge professional, la indústria de la malaltia en la següent forma.

Els concurrents que ofereixen llurs serveis terapèutics als malalts es poden classificar en els següents estaments socials:

1.—Els metges amb títol, de llicenciat o de doctor, sindicats, col·legiats i patentats o metges simplement que exerceixen procurant eludir totes les càrregues tributàries.

2.—Els estudiants de Medicina que la exerceixen prematurament (la prematuitat de la qual s'ajorna tota la vida perquè no acaben mai la carrera.)

3.—Els practicants en Medicina i Cirurgia.

4.—Les llevadores titulars o no.

5.—Molts apotecaris, de barri especialment, que senten la frissança de practicar la patologia sense haver-ne llegit mai una ratlla.

6.—Alguns veterinaris que tenen un pobre concepte de l'humanitat a l'invadir les atribucions del metge.

7.—Molts barbers de poble i de barriada.

8.—Els herbolaris que tenen representants d'alta jerarquia amb centres, sanatoris naturistes, consultoris ídem, revistes i metges adherits a llur sistema curatiu.

9.—Molts pràctics i practicants de farmàcia que rodejats de pots i potingues se senten inspirats per a descarregar de feina al metge.

10.—Els curanderos castissos que tenen la mania d'exhibir la fotografia i que quan utilitzen plantes exòtiques en llurs curacions fan precedir el seu nom del qualificatiu de doctor "ultramariño."

11.—Els curanderos vulgars.

12.—Les pitonises, saludadores, espiritistes, tiradores de cartes, etc. etc., i altres sers privilegiats que traslladen la curació del món misteriós que regenten a l'alcova del malalt.

13.—Alguns religiosos d'ambdós sexes que han conquerit la sobirania de les curacions miraculoses. Entre els components d'aquesta fauna hipocràtica i pintoresca hi ha un exemplar que posant-se el capell de gairó i la túnica terciada "a la torera" es proclama pomposament el Rei de la sang humana...

14.—Els aficionats que senten la Medicina com una inspiració i deuen exterioritzar-la per afavorir l'humanitat. Tots recordarem que de "médico, poeta o loco..."

De tots aquests grups, solament és autoritzat i legal el primer. Els tretze restants sense títol, patent i fora de la llei ofereixen els seus serveis públicament en targes, circulars, anuncis de revista, periòdic, façana de carrer, teló de teatre, ròtuls lluminosos, etc., etc. L'exercici il·legal de la Medicina és públic i notori i tots els que la exerceixen de tal faísó cometen un delictes penat pel Codi.

Però els articles del Codi són en aquest cas, lletra morta.

Causes d'aquesta ineficàcia legal i de la impunitat dels delinqüents contra la salut?

L'hostilitat del poble envers el professional universitari que combat les seves supersticions i prejudicis sanitaris.

L'indiferència oficial i àdhuc un xic també d'hostilitat pel metge.

L'escassa educació higiènica del públic i d'aquells que no son públic. Manca de cultura a dalt i a baix.

I ara parlem també d'alguns metges que són culpables de complicitat, emparant l'actuació dels que treballen fora de la llei, extenent damunt d'ells la capa protectora d'un títol que s'esquinça de riure, ja que el seu posseïdor no ha tingut el valor de fer-ho ell mateix. Són metges desenganyats i amb seguretat un bon xic mancats de recursos econòmics i científics; són fracassats de la Medicina i es refugien sota l'ombra d'un títol, en ple camp de l'intrusisme. Alguns d'ells tenen ja molta edat i recorden l'època romàntica dels nostres pares quan l'apostolat mèdic estava en ple furor. Han sigut metges joves, han exercit amb altruisme i desinterès, han fet de sacerdots de la professió i per aquest camí que condueix a la vellesa paupèrrima i al esceptisme científic, no aconseguiren la prosperitat material ni mental i en canvi va arruinar-se el cabal d'ètica professional que tan joiosos els tenia i tan encantada tenia la clientela. Aquella túnica sacerdotal tan llampanta de la juvenut generosa i altruista, els hi serveix per amparar al final de sa vida professional tota mena de curanderismes, intrusions i subterfugis sanitari-legals.

Entre l'altruista que fineix sa vida de cobertora legal a l'olla podrida curanderil i l'egoista que ha fruit l'èxit material i científic, àdhuc fent gemegar al moneder de la clientela, no hi ha dubte en l'elecció. La palma de la moralitat professional, perteneix a l'egoista per paradòxica que sembla l'adjudició.

I és que en el món triomfa sempre el que, inspirant-se en motius biològics, no gosa contradir massa les inclinacions de la naturalesa humana.

La tendència humana, té un punt d'origen que és l'egoisme i una finalitat que és la pròpia felicitat. Aquesta és filla de la prosperitat material